

at der derved ikke vilde blive nogen Tvivl tilbage om, at de danske Slesvigeres Klager vare fuldt begrundede, som den preussiske Regjering selv tidligere havde betegnet det, som nu var fket med danske Undersaatter, som stridende mod den almindelige Folkeret, ganske bortset fra, at det formentlig desuden var uforeneligt med gjentagne og officielle, positive Tilfiftringer.

Det paalagdes derfor den 7de Februar den danske Gesandt i Berlin at give den preussiske Regjering en kort aktmæssig Sammenstilling af de denne Sag vedrørende Hovedpunkter, og dette Resumé aftrykkes her som Tillæg A. i den franske Original tilligemed 7 Bilag, af hvilke det 4de i det danske Ministeriums Akter ikkun haves i en dansk Oversættelse, men om hvis nøiagtige Gjengivelse det tydske Udenrigsministerium let har kunnet forsikre sig ved Sammenligning med Originalen. Idet Udvalget isvrigt henviser dertil, tror det dog for den tydeligere Forstaaelses Skyld her at burde optage følgende Oversættelse af selve Resuméet:

„For tilfulde at forstaa det Indtryk, som Ordren af 7de Januar har maattet gjøre paa den danske Regjering, er det nødvendigt at sammenholde dette Akkstykke med følgende Fakta.

1. Ved Wiener Fredstraktaten er det blevet tilladt Hertugdømmernes Indvaanere, hvis de ønskede det, at bevare deres Egenkab som danske Undersaatter, og det blev udtrykkeligt tilføjet i Artikel XIX, at de ikke paa Grund af deres Valg maatte forulempes med Hensyn til deres Person eller deres Eiendomme.

2. Ifølge den i Aabenraa i 1872 undertegnede Slutningsprotokol, der er godkjendt af de to Regjeringer, er

a) den Ret, der er tilstaaet Slesvigerne, som ere forblevne danske Undersaatter, til at opholde sig og bevare deres Hjemsted i Hertugdømmet, alene undergivet den ene Betingelse, at de ikke ved deres Opførsel give Anledning til begrundede Klager, og navnlig at de ikke lægge et fjendtligt Sindelag mod den preussiske Stat og dens Undersaatter for Dagen.

b) Den samme Fritagelse for Militærtjeneste, som ved den tydske Lovgivning allerede er tilstaaet danske, bosatte i Tydskland, skal ligeledes tilfifres de i Danmark bosatte Tydske, og til denne Ende forbeholder den keiserlige Regjering sig at hidføre den Ordning, ved en Aftale med den danske Regjering, at ingen Undersaat af det ene af de to Lande skal blive underkastet Militærtjeneste i det andet, saalænge den Bedkommende ikke der har erhvervet Naturalisation.

c) I det Viemed for Fremtiden at sætte en Grændse for denne abnorme Tilstand, at et betydeligt Antal fremmede Undersaatter forblive bosatte i Slesvig og bevare for deres Descendens Fritagelsen for Militærtjeneste, forbeholder den tydske Regjering sig Bepøielse til ad Lovgivningsveien at bringe denne Uregelmæssighed til at ophøre for de tilkommende Generationers Bedkommende. Den danske Regjering finder det paa sin Side naturligt, at det i Danmark forlængst antagne Princip ligeledes bliver fulgt i Tydskland, nemlig at Børn, der ere fødte i Landet og forblive der, ipso facto blive Indfødte.